

unesenivangole.socializmus.sk

Právě před rokem jsme v té velké skupině dokončovali dlouhý pěší pochod k nákladním autům. Nyní se nám také přiblížil konec jedné etapy, tím má být konec pobytu zde, v tomto nepohodlném táboře. A jen nějaká náhoda tomu chce, že je to přesně na den. Tak tedy do roka a do dne. V sobotu dvacátého šestého května odpoledne, krátce po třetí hodině přijíždí k našemu skladu zásobovací nákladník. Nejsou na něm vidět žádné obvyklé krabice s běžným proviantem.

To všechno, co se potom děje, je jako v nějakém zpomaleném filmu. Současný druhý kuchařův pomocník Sintura, jde ze skladu směrem do kuchyně a nese na platu konzervy, které měly být použity na přípravu dnešní večeře. Je však v polovině své cesty vrácen zpět. A potom už přichází ten jednoduchý povel, povel, na který všichni z nás dlouho čekáme: „Balit a odjezd!“

A zabaleno máme všichni bleskově. Vojenské zelené torny, které máme od loňského července, jsou pro tento účel perfektní. Navíc všichni máme svých osobních věcí tak žalostně málo, že nám to ani dlouho trvat nemůže. Bereme si s sebou naprosto vše, až do poslední maličkosti. Jsme totiž dobře poučeni z loňského červencového odjezdu na Jambu. Tehdy se nám vše zde ponechané definitivně ztratilo. Na zahození, byť jen pouhé plechovky, sklenice, kusu deky nebo kartónové krabice, je dost času vždy a všude. Zbavit nepotřebného se můžeme i v jejich „hlavním městě“.

Nákladník určený pro odvoz stojí stále tam, kde zastavil poprvé, to je v prostoru mezi skladem a kuchyní. Dávají na něj všechno i odtamtud. Pochopitelně, že tam rovněž putují všechny osobní věci vojáků strážní jednotky a také věci naše. Ložná plocha auta je potom na to množství věcí a lidí malá, a bude tam po cestě velmi husto. Zatím to nikomu z nás nevadí. Jsme soustředěni okolo auta, na které nakonec nasedáme.

Vedle naší opuštěné cubaty stojí kubánský poručík Adolfo. Stojí tam se svou permanentní dvoučlennou stráží, a celou dobu sleduje naše překotné nakládání. Musí mu být přitom jistě hrozně. Je na Slonovce jenom o něco kratší dobu než my. Při našem odjezdu ze základny nám ještě stačil zamávat. Někteří z nás mu máváním odpovídáme a mrazí nás při pomýšlení na to, co ho tu asi ještě čeká. Kuba o něho nikdy nepožádá. Při poslední návštěvě MČK bylo z jango slyšet, jak tam křičí, že má z nich (z UNITA) strach. Je mi ho hocha v tuto chvíli skutečně velmi líto.